

Is het nu ook zoo niet met haar vriendje! ☒

Nu zijn zijn lieve liedekens
Met 'et hartje doodgedrukt....

Ja — en toch — nee! als 'ie 't zeggen kon, nu — dan zou ie wel klagen met zijn klein tongetje — maar niet over haar. A. L. V. H.

KANTTEKENINGEN OP DINGEN DIE GEBEUREN ☒

ZIJ WAS HET LIEFSTE, AARDIGSTE OUDE menschje, dat je maar bedenken kon, — met een klein, rond appelgezichtje en aanhalige maniertjes, die ze uit haar jongemeisjesjaren altijd behouden had. —

Je zou haar kunnen noemen: een meisje van vijf en zeventig „lentes.“

Ze kon nog zoo gezellig lachen om niets, zooals alleen ernstige catechisantjes dat kunnen doen, als ze eens een enkel keertje uit den band springen. Ze had al de vijf-en-zeventig jaar van haar leven in de zon gewandeld.

Als er nog ergens een plekje was, waar de zon scheen op een druiligen dag, dan was je er zeker van, dat zij er liep.

Ze sprak nooit ofte nimmer een enkel woordje kwaad over iemand en ze draaide haar hoofdje altijd naar 't goede.

Ze ontmoette ook enkel en alleen maar lieve menschen. Je zou onmogelijk onvriendelijk tegen haar zijn! — Ik geloof, dat een inbreker zijn zakken bij haar zou omgekeerd hebben, als ze hem met die groote, blauwe, onschuldige oogen had aangekeken. —

En nu op een bezoekdag, toen er veel menschen waren, zag ik haar bedrukt staan praten en haar rond gezichtje had ineens voegjes en naadjes gekregen.

„Ja,“ hoorde ik haar zeggen „'t is horriebel“... (aardig zoo-veel Fransche woordjes als onze oude menschjes gebruiken, vooral als ze boos worden!)

„Ik bid maar,“ ging het stemmetje voort, „dat er een eind aan mag komen. Ik zeg maar: Lieve Heer, laat het toch maar mogen veranderen. Horriebel is het!“

Later hoorde ik, wat haar zoo had opgewonden.

't Zijn niet alleen meisjes van vijf-en-zeventig, 't zijn ook vrouwen, die zéér bewust oud en ouder worden, die scherp rond kijken, die elkaar met angst in de ziel aankijken, als ze komen te staan voor sommige feiten in onze samenleving.

En nu gaat het gelukkig eens niet over de jeugd.

Het gaat over ouders van de jeugd. De onverantwoordelijke houding van de ouders van onze dagen.

Nu kan ik wel eenige mooie zinnen uit Oosterlee's, uit Kooistra's, uit Ida Heijermans', uit Ligtharts, uit Foersters werken aanhalen, maar ze glijden over de gladde zinnen heen der Eli's van onze dagen.

Ik hoor ze al tegen hun kroost zeggen: „Niet alzo, mijne kinderen, het is geen goed gerucht, dat ik van u hoor.“ Het is een feit, dat op al die malle, dwaze feesten van kinderen tusschen de twaalf en zeventien jaren, die tegenwoordig vele ouders zich haasten te geven op Zaterdagavonden, de kinderen om één of twee uur 's nachts thuis komen.

En daar zijn kinderen van Christenen bij! Het is een feit, dat op die danspartijen, waar de kinderen vroegwijs en vroegerijp worden gemaakt, die danspartijen met uitgebreide soupers en bloemenhulde, wijn en punch worden geschonken.

En dat doen Christen-menschen!

Het is een feit, dat jongens en meisjes onder elkaar gaan dansen in de eene of andere „dancing-bar,“ — die slechts per auto is te bereiken. —

De meisjes hebben den huissleutel in den zak.

Dien hebben ook Christen-moeders haar gegeven!

Het is een feit, dat je in sommige Christen-gezinnen je schaamt voor de kleedij van de dochter des huizes, niet omdat je zoo preutsch of provinciaal bent, maar omdat je vrouwelijke waardigheid en gevoel voor ingetogenheid er tegen opkomt.

En Christen-ouders dulden het met een zeker nonchalant schouderophalen. ☒

„Ja, — wat wilt u? Zoo zijn ze nu!“ ☒

Alsof we zelf niet verantwoordelijk waren, echt verantwoordelijk, tot onze kinderen meerderjarig en volwassen zijn.

Alsof God de ziel van ons kind niet van ons zal opeischen!

Hoe komen we nu toch zoo „horriebel?“ (om de spreektaal van het vijf-en-zeventig jarige oudje te gebruiken.) Omdat we zoo wereldschgezind zijn, omdat we het kruis van Christus in den hoek hebben geschoven, omdat we enkel en alleen een Christendom belijden van lieve dingen en vertroostende teksten.

Afgekapte handen en uitgerukte oogen, wat een vulgair geloof!

We houden van gewijde muziek en van mooi voorgedragen preeken van dominees met kunstenaarskoppen en klankrijke stemmen!

We vinden „zonde“ zoo'n verouderd woord, zonder inhoud, — weet u, — een gebruikt cliché-gezegde. En het geloof aan de hel! Nu ja, dat is goed voor de keuken! Wij houden van een opgewekt Christendom en van ruime dingen.

En we zijn zoo ruim, dat we onze kinderen laten meedrijven op de gevaarlijke golven der wereldsche geneugten.

Alsof het niet altijd zò is geweest, dat je op een dag opstaat en verandert, al kost het houden van Gods geboden ook nog zooveel!

Alsof het niet zò is, dat het doen van Gods wil je tot een kreupele kan maken, voor al den tijd, die je nog rest op aard.

Alsof het niet zò is, dat Christen-zijn beteekent uittrekken, afsterven, isoleeren en stroomopwaarts roeien.

't Is heelemaal niet zoo'n gewone zaak om Christus te volgen. Je kunt er wel een traktaatje over schrijven, maar wie het probeert, komt telkens te zitten bij scherven, bij mislukkingen, bij onoverkomelijke moeilijkheden.

En dat komt, omdat Christus alles van ons opeischt.

Er zijn mannen met een wil zoo hard en sterk als de muren van oude kasteelen. Ze kunnen een vergadering leiden van ongezeglijke geesten, alsof het kinderspel was. Maar één pruilend lipje, tranen in een paar blauwe kinderoogen, het is hun Achilles-hiel.

Ze hebben alles voor Christus over, de vrouwen. Ze zitten in tien comités van weldadige werken, maar haar positie in de maatschappij opgeven, den omgang met de „hoogere coteries“, met de „very best“ en de „next best,“ ja, daar moet je nu eenmaal principes voor opofferen.

„Zie je, man,“ — en ik voel zoo, hoe in deze zaak wij, vrouwen, de Eva's zijn — „als nu Marietje bij Mevrouw „van en tot“ op die partij wordt gevraagd, dan kunnen we niet weigeren. Je zou het kind uit de goede kringen weren. Je moet denken, 't is voor haar geheele leven.“ Vader zwicht. Vader zwicht ook, als zijn Marietje een toiletje draagt, waarin ze eigenlijk maar half aangekleed is, zoo vreemd bloot, met zulke rare rokken.

Moeder zegt: „Je kunt haar toch niet in een ouderwetsch pak steken!“

Neen, Vader vindt ook, dat er dingen zijn, die je niet kunt doen.

Er zijn Christen-ouders, die geen neen meer durven zeggen.

Waarom lachen ze de wereld niet uit, met al haar halve en heele en driekwart deftigheden?

Waarom zouden we niet ons zelf zijn, Christenen bij de gratie van God, het afgezonderde volk, het geïsoleerde, het bekrompene, het met den vinger nagewezen?

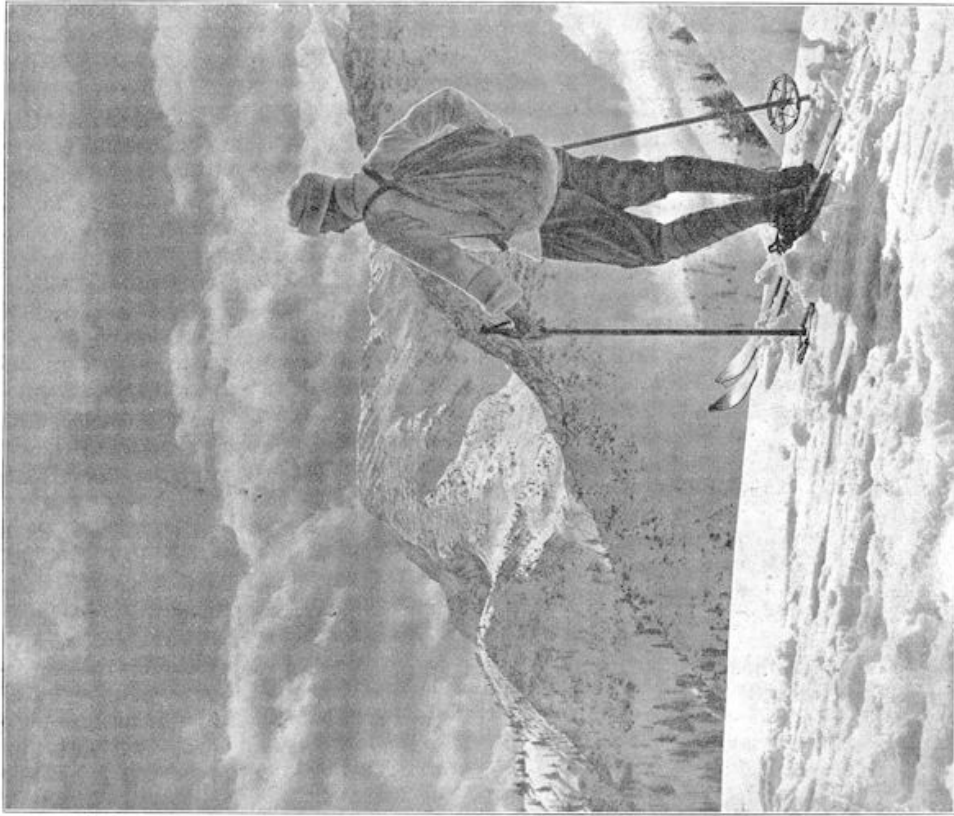
„We maggen ook niks!“ dat zijn de pijlen, die de satan door de kindermonden op ons afschiet.

Wie durft opstaan tot een nieuw leven en zeggen: „Kinderen, er blijft zooveel over dat wij wel mogen, zooveel liefs en zooveel goeds?“

Wie kan er zó'n gezin scheppen, dat het je aan het oude verhaal laat denken, hetwelk gebeurde eenige eeuwen na Toet-tank-amen, daar ver weg in Egypte?

Toen het bij de Egyptenaren duister was, maar bij de kinderen Israëls licht?

En licht is het in gezinnen, waar God gediend wordt en waar men zich onbesmet weet te bewaren van de wereld. Licht — al „maggen ze er ook niks.“ — A. v. H.-S

Gezonde Wintersport in het land van sneeuw en ijs

KANTTEKENINGEN OP DINGEN DIE GEBEUREN

„ALSOF”

IN HET PAS UITGEKOMEN BOEK VAN HENRIETTE Kuypervan Oordt „Het goed van Cronaert” ontmoeten wij den ouden Gregorius Cronaert, die in het familiehuis „de Vijverlust” woonde, op de Langehaven te Rotterdam, op familiedagen was het er altijd vol met bezoekers geweest, toen Gregorius Cronaert nog jong was. — De groote zaal was dan geheel gevuld met het feestelijk geklank van stemmen, en bij het binnentreden rook je de eigenaardige, duffe lucht van vertrekken, die weinig gelucht werden en waarin het scheen, alsof de geur van vroegere feesten nog was blijven hangen. Er was veel familie bijeen: de Ver Dorrens en de Van Ruyvens, familie ook nog van grootmoeders- en moederszijde en dan nog de burens van weerskanten, en de kamer, die het geheele front van 't huis in de breedte besloeg, was altijd vol menschen.

Toen Gregorius Cronaert oud was, kwam haast niemand meer hem opzoeken en in het oude huis met zijn vele herinneringen was het wonderlijk stil.

Maar het nichtje, dat bij den ouden Gregorius Cronaert was blijven wonen, hield zich krampachtig aan de oude gewoonten vast, om toch den grijsaard niet te laten bemerken, hoe alles veranderd was in zijn leven.

Op Nieuwjaarsdag gaat de groote zaal weer open en de kachel wordt aangemaakt. Ze probeert het er warm te krijgen niettegenstaande den Noord-Oosten wind, die op de ruiten staat.

En ze bestelt gebakjes en zet glazen uit voor den feestdronk, en 't dienstmeisje moet den geheelen middag in het spreekkamertje zitten om dadelijk open te doen, als er gebeld wordt, en ze schrijft briefjes aan vrienden en kennissen, of ze toch willen komen, alles om den ouden man te laten gelooven, dat het nog bij 't oude is. — En 's middags houdt ze een neef ten eten, en de tafel wordt versierd met mooie bloemen, en de groote zilveren kandelaars worden op tafel gezet, het groene servies wordt gebruikt, en het mooie oude zilverwerk en het kristal worden te voorschijn gehaald.

Ook zouden ze bij de koffie na tafel uit de kostbare kleine kopjes koffie drinken en bij de thee uit het oud-blauw, de lange „lijfsjes” van Grootmama Ver Doren, precies als vroeger. — En op tafel stonden veel kaarsen, die een zacht licht verspreidden.

Weer een familiefeest, dacht het nichtje opgewekt; nu zal neef den geheelen avond niet verdrietig zitten kijken en aan het verleden denken.

Een familiefeest met drie!!!...

Een heel oude man, een aangewaarde neef en een nichtje, terwijl die oude man toch een zoon en een schoondochter en heel wat kleinkinderen had, die het oude huis zouden kunnen doen daveren van hun vroolijke stemmetjes.

Ze hielden een droomfeest, die drie menschen op dien Nieuwjaarsdag.

Ze deden maar „alsof.”

Ze moesten zooveel buiten houden, dat niet naar binnen kon, want anders zou de feestvreugde verstoord worden.

Bij een droomfeest doe je „alsof.”

Wat heeft Mevrouw Kuypervan Oordt scherp door de levenshouding van vele menschen heengekeken.

Droomfeesten! houden ze. — Ze doen „alsof.”

Ze laten nooit Gods stem toe tot aan de deur van hun hart. Gods stem, die spreekt van afsterven en afbreken en opgeven en verlaten.

Alles wat ons hart te veel omklemt, moet weg, alles wat afgod zou worden, moet omlaag.

Haast tegelijkertijd met „Het goed van Cronaert” las ik de levensgeschiedenis van Elisabeth Fry.

Ook zij bewoonde een prachtig, oud familiehuis te Plas-het in Essex.

Het was er als een sprookje zoo mooi.

De statige, oude lanen, de groote grasvelden, de water-

partijen, de vele bloemen en het enorme gemakkelijke huis, waaraan de geheele familie aandoenlijk gehecht was, en waar zij leefden met trouwe, oude dienstboden en personeel, dat opgegroeid was in familiedienst. Toen, op een morgen, stond Elisabeth Fry, die haar leven in den dienst van God gegeven had, op. En alles was van haar genomen.

De bankierszaak van haar man kwam in moeilijkheden, en in November 1828 wist ze, dat ze niets meer het hare kon noemen.

Al de getrouwen, die ze zoo lief had gehad, inclus.

In haar omstandigheden was er zelfs geen droomfeest te houden. De waarheid was haast te ruw.

Op Zondagmorgen na dien vreeselijken Novemberdag zat ze op haar gewone plaats in den Zondagmorgen-dienst en op Kwakers-manier was zij aangesteld als een der voorgangsters.

„Zou ze spreken?” — vroegen de menschen dien morgen onder elkaar. Niet een, die niet ontzettend met haar te doen had.

Toen opende die heldin haar Bijbeltje en las met duidelijke stem Job 13 : 15:

„Though He slay me, yet I will trust in Him.” —

„Zoo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?”

En ze riep anderen mee op, om God niet alleen te vertrouwen in voorspoed, maar even vast in tegenspoed.]

Toen ze vijf jaar daarna het verloren huis nog eens bezocht, stroomden de tranen haar over de wangen, maar Gods wil was voor haar iets, dat je aanvaardde en waar je nooit aan tornde.

„Wat geeft het feitelijk, waar je bent?” zei ze, „als je dien vrede bezit, die het vermoeide hart vertroost.”

Gregorius Cronaert leerde het pas, na vele droomfeesten — op zijn sterfbed — dat je heelemaal niets kunt meenemen en dat je gekromde vingers alles moeten loslaten, ook oud-blauw, en zilverwerk en antieke meubels en huizen als dat van de Langehaven.

Elisabeth Fry echter had in haar leven reeds vroeg het geheim geleerd, dat de vrede van God boven alles staat, boven bezittingen en boven lieve plaatsen vol herinneringen.

En wie zoover is, dien kan God gebruiken in Zijn dienst. Het zijn niet de menschen van de „droomfeesten” — maar het zijn de beproefde dienstknechten en dienstmaagden, die het avondmaal mogen toebereiden, waar de genoodigden aanzitten uit de hekken en stegen en buitenwegen en waar het huis vol is van bruiloftsgasten in de bruilofts-kleeders van ongerepte, onbezoedelde blankheid, en waar de feestvreugde echter is dan echt, omdat: „Mijn zoon, die verloren was, kwam naar huis.”

A. v. H.-S.

De sneeuwvlokjes bloeien